

τόν τι. Θριγκὸς εἶναι τὸ ἀνώτατον, τὸ ὑπὸ τὴν ὀροσφὴν μέρος, ἡ κορωνὶς τῆς οἰκοδομῆς, l'entablement, καὶ μόνον κατ' ἐπέκτασιν σημαίνει καὶ περιόχον, φραγὴν, ἅρα δὲν εἶναι Blockhaus.

Τὴν πρόσκαιρον ὀχυρωματικὴν, ἢ κατὰ τὸ στρατιωτικὸν λεγικὸν Ὀχυρωτικὴν, καὶ καταλληλότερον μονολεκτικῶς κατ' αὐτὸ τὴν Χαρακωτικὴν ἠρανότατο ὁ Κ. Σαπουντζάκης ἐκ παντοίων συγγραμμάτων ἀρχαίων καὶ νέων, καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ συγγραμματος τοῦ Γάλλου Κ. Σαβάρτου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τέχνη αὕτη διδάσκει τοὺς τρόπους δι' ὧν ἕκαστον στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα μέγα ἢ μικρὸν δύναται ἐν καιρῷ πολέμου νὰ ὀχυρωθῇ προχειρῶς καὶ προσωρινῶς, ὅπως δυνηθῇ ν' ἀντιστῇ εἰς ἀνωτέρας ἐχθρικὰς δυνάμεις, διὰ τοῦτο προφανὲς εἶναι ὅτι ἡ γνώσις αὐτῆς εἶναι ἀναγκαία οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τῶν τεχνικῶν λεγομένων ὅπλων, ἀλλ' εἰς ἕκαστον ἀξιωματικὸν ἢ τοῦ πεζικοῦ ἢ τοῦ ἱππικοῦ ἐπιτετραμμένον ἀνεξάρτητον διοίκησιν στρατιωτικῶν ἢ πολλῶν ἢ ὀλίγων ἐν ἐκστρατεία.

Τὰ προλεγόμενα τοῦ βιβλίου τοῦ Κ. Σαπουντζάκη περιέχουσι περιέργον ἱστορίαν τῆς ὀχυρωτικῆς, καὶ τὴν ἀφ' ἧς τῶν ἐποχῶν καὶ περιστάσεων καθ' ἃς ἕκαστος τῶν τρόπων οὗς ἡ ἀμυντικὴ αὕτη τέχνη μεταχειρίζεται, ἐφευρέθη ἢ προώδευσεν.

Τῆς δὲ ὀχυρωματικῆς προέταξε καὶ τὴν στρατοπεδευτικὴν, ἥτοι τοὺς κανόνας καθ' οὓς πρέπει νὰ κάθονται τὰ στρατόπεδα, ὅπως ὧσιν ὅτι ἀσφαλίστατα καὶ ὅτι σκοπιμώτατα διατεθειμένα. Ἄν καὶ οἱ κανόνες οὗτοι φαίνονται ἐνδιαιρούμενοι μόνον τοὺς στρατηγούς καὶ τοὺς στρατοπεδάρχας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἕκαστον ἀποσπασματάρχην εἶναι οὐχ ἥττον ἀναγκαῖοι, διότι διδάσκουσι καὶ τὸν καταλληλότερον τρόπον πρὸς στρατοπέδευσιν καὶ τῶν ἐλαχίστων σωματίων.

Καὶ τοῦτο τὸ σύγγραμμα συνοδεύουσι 12 πίνακες λιθογραφικὴ τῆς ὥραιας γλυφίδος τοῦ Κ. Φόρστερ.

Τὰ εἰρήματα ταῦτα τῆς ἱκανότητος τῶν ἡμετέρων ἀξιωματικῶν θέλουσι παῖσι ἕκαστον ὅτι ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι: ζύμη πρὸς ταχὺν ἀπαρτισμὸν στρατοῦ πολλῷ ἀνωτέρου τοῦ ἡδὴ ἐν ἐνεργείᾳ ὄντος, καὶ ὅτι ἀρ' οὗ ἐτέθησαν στερεὰ τὰ θεμέλια, ἢ λοιπὴ οἰκοδομὴ δύναται ἐν ἀκῆρᾳ νὰ ἀνεγερθῇ, ἂν μόνον ἤθελε παρουσιασθῇ περίστασις καὶ ἀνάγκη.

Π.

ΟΙ

ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΩΜΑΤΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Α'.

Ὁ Ἀντιθάλαμος.

Ἐπὶ ἔτη εἶχον παρῆλθαι ἀπὸ τῶν προσκετεθῆντων συμβάντων, καὶ εὐρισκόμεθα ἡδὴ περὶ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος τῶν 1669. Εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ ἐξοχωτάτου Λόρδου Ῥιχάρδου Φανσαύου, πρέσβους παρὰ τῇ αὐτῇ τῆς Λισαβώνας τῆς Α. Μ. Καρόλου τοῦ Β'. Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ἀνευρίσκομεν δύο τῶν ἀρχαίων γνωρίμων μας, τὸν Βαλθάσαρ, καὶ τὸν καλὸν Παταῦν, τὸν Ἀτκάνιον Μακαρόνην δελλ' Ἀκουαμόνδαν.

Καὶ ὁ μὲν Βαλθάσαρ δὲν εἶχε μεταβληθῇ παντελῶς· εἶχε πάντοτε τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ὕγιαν πνέον, καὶ εὐκρινεῖαν μέχρις ἀφαιτίας ἐκφράζον, σιτηρίζμενον δὲ ἐπὶ κορμῷ ἡρακλεῖου, καὶ σκελῶν ἀναλόγων πρὸς τὸν κορμόν· ἔφερε δὲ ἐνδυμασίαν ἐρυθρὰν μ' ἐπιβράμματα κυανὰ, εἰς ἀπόδειξιν ὅτι ὑπηρετεῖ τὸν Λόρδον πρέσβυν.

Ὁ δ' Ἀσκάνιος ἐξ ἐναντίας εἶχε γηράσει ἐπασηθῶς. Αἱ ἀμύμητοι ὀλικαί τῆς πλουσίας του κόμης, μελανώταται πρῖν, εἶχον ἤδη ὑπολευκανθῇ· τὰς μακρὰς λευκὰς χεῖράς του εἶχον ῥικινῶσαι ῥυτίδες· ἡ ἀνθηρὰ καὶ νεαύουσα ὄψις τῶν παρειῶν του ἐξέλειπε, τὰς ἐχρωμάτισε δὲ ἐρευσθας κινναβέρες, ἔχον διαλήψεις καὶ φλέβας λευκὰς, ὡς τῶν Πυρηναίων τὸ μάρμαρον. Ἀλλὰ τοῦ μειδιάματός του τὸ ἐπαγωγόν, καὶ τοῦ ἀναστήματός του τὴν ἀσύγκριτον χάριν, ἐκεῖνα τὰ διατήρησε, προσέτι δὲ, ἀναλόγως τῆς παρακμῆς τοῦ σωματικοῦ κάλλους του, ἠῤῥησεν ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ καλλονὴ τῆς ἐνδυμασίας του. Καὶ ἔφερε μὲν πάντοτε κομψὴν στολὴν τῶν βασιλικῶν περιπόλων, ἀλλ' ὁ μὲν ἐπεσθῆς του ἦν ἐξ ἐπικρόκου (κατυρῆ), αἱ δὲ περισκελίβες του καὶ ἡ ζώνη του ἐκ τοῦ καλῆτερου μεταξωτοῦ, καὶ τὰ μαλακὸδερμα ὑποδήματα του ἐκρύπτοντο σχεδὸν ὁλοκλήρως ὑπὸ ἀφρώδους κύμα τριχάπτων· εἰς δὲ τὸν πῖλον του ἐστίλθεν ὁ λευκὸς ἀττήρ, ἐμβλημα τῶν Ἱπποτῶν τοῦ στερεώματος. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ εἶναι ὡς ἄλλοτε ἀπὸ ψευδὲς ὀρειχάλκινον ἔλαμα, ἐφωτοδόλπει ἡδὴ ὡς ἀσὴρ ἀληθής, διότι συνέκειτο ἀπὸ πέντε ἀκτίνας ἀδαμαντίνας, ὧν ἕκαστη ἦν ἀξίας χιλίων διστήλων τοῦ ἐλαχίστου.

Ὁ λόγος τῆς μεταβολῆς ταύτης ἦν ὅτι ὁ ἱππότης τοῦ Παταύου εἶχε προδιδασθῇ, καὶ ἦν ἡδὴ μέγας καὶ πολλὸς λοχαγὸς τῶν βασιλικῶν κομπαστῶν, καυχώμενος ὅτι ἀπολαμβάνει πληρέστατα τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἐνδόξου προστάτου του, Λουδοβίκου τοῦ Σούζα, κόμητος Καστελμελχώρα, τοῦ εὐνουστάτου τῶν αὐλικῶν Δὲν Ἀλφόνσου τοῦ Βασιλέως.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ Βασιλεὺς οὗτος, κρατῶν τρεμοῦση χεὶρὶ τὸ σκήπτρον, ἐγκατέλειπε τὴν Λισαβὼνα παραδεδομένην εἰς φοδερὰν ἀναρχίαν· εἰς τὰς πλείστας τῶν θέσεων, τριετὲς οὕτως ἐν Πορτογαλίᾳ, ὁ Καστελμελχώρας εἶχε διορίσει δημιουργήματά του, ἀλλ' ὁ λαὸς τὸν ἀπεστρέφετο, καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλικοὶ περιπολοὶ ἦσαν κατ' αὐτοῦ λίαν δυσχεροιστήμενοι, διότι εἶχε σμικρύνει καὶ ταπεινώσει τὸ τάγμα των. ὁ δὲ Μακαρόνης, οὗτος γνωρίζει ὁ ἀναγνώστης τὸν ἐξαίρετον χαρακτῆρα, ἐκλόκαυσε μὲν τὸν Καστελμελχώραν, ἀλλὰ συγχρόνως ἐφωνάσκει μετὰ τῶν συναδελφῶν του, «Κάτω ὁ Αὐλικός!»

Ὁ Βαλθάσαρ λοιπὸν καὶ αὐτὸς ἀπηντήθησαν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ Λόρδου Ῥιχάρδου Φανσαύου, καὶ ὁ Ἀσκάνιος περιέμενε, διατρέχων τὸν θάλαμον κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος, νὰ εὐδοκήσῃ ἡ ἐξοχότης του νὰ τὸν δεσπῇ.

— Φίλε Βαλθάσαρ, εἶπεν, ἐνθυμοῦμαι συγκεχυμένως πῶς ὅτι κακὴν μὲ τὴν ἐπαίξες εἰς μίαν περιῆσιν... ἦτον ὅταν ἐξῇ ἡ μακαρίτης βασιλίσσα. Ὁ θεὸς ἀναψύσαι τὴν ἐν κόλποις Ἀβραάμ, ὅπου εὐχομαί νὰ εὐρίσκηται ἐντροφῶσα!... Κακὴ ἀστεϊότης ἦτον, φίλε μου. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι μνηστικός... Δὲς μοι τὸ χεῖρ, ἀγαπητέ!

Ὁ Βαλθάσαρ ἐξέτεινε τὴν βαρεῖάν του χεῖρα καὶ περιέκλεισε τὰ λεπτὰ τοῦ Παταύου δάκτυλα.

— Πολλὰ καλὰ! ἀνέκραγεν οὗτος. Μεταξὺ μας δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ θυμὸς!... εἰπέ με, εἶναι καλὴ ἡ θέσις σου πλησίον τοῦ Λόρδου;

— Δέν εἶναι κακή.
 — Τόσον τὸ καλλήτερον!... ἐπεθύμησα πάντοτε πολὺ τὸ καλὸν σου... εἶναι ὁ ἐξοχώτατος μεγαλόδωρος;
 — Ἀρκετὰ.
 — Εὐγε! χαίρω τὰ μέγιστα ὅτι εἶσαι εὐχαριστημένος... Αἱ! καὶ δὲν μὲ λέγεις; ποίου ἐπίσκεψιν δέχεται κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν;
 — Τοῦ μοναχοῦ.
 — Τοῦ μοναχοῦ! ἀνέκραξεν ὁ Μακαρόνης ἔρχεται καὶ εἰς τὸν Ἀγγλον ὁ μοναχός;
 — Ναί.
 — Καί... τὸν γνωρίζεις τοῦτον τὸν μοναχόν, φίλε Βαλθάσαρ;
 — Ὁχι.
 — Παράδοξον!... Ὁ καιρὸς δὲν σ' ἔκαμε πλέον ἐμιλητικόν... Δέν εἶναι κακή, ἀρκετὰ, ναί, ὅχι... τοῦτο δὲν λέγεται συνδιάλεξις, φίλε μου!... τί δαίμονα! μετὰ πέντε ἐτῶν χωρισμὸν δύο φίλοι συναπαντῶνται!... ἔλα! κάθησ' ἐδῶ, πλησίον μου, καὶ ἀς ἐμιλήσωμεν.
 Ὁ Βαλθάσαρ ἐκάθησε μὲ ἥθος ἐντελοῦς ἀδιαφορίας εἰς τὴν θέσιν ὅπου τὸν ἔσυρεν ὁ Παταῦς.
 — Εἰς τὰ πέντε ταῦτα ἐτῆ, ἐπανελάθεν αὐτός, σοὶ συνέθεσαν βεβαίως διάφοροι περιστάσεις. Διηγῆσού τὴν ἱστορίαν σου.
 — Ἠκολοῦθησα τὸν δὲν Σίμωνα εἰς τὸ πύργον τῶν Βασκογκέλλων, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ. Ἐπειτα ἐπέστρεψα εἰς Λισαβῶνα.
 — Ἡ ἱστορία σου εἶναι περιεργότατη, ἀγαπητέ, καὶ δὲν εἶναι πολυδιηγήτος... Λοιπὸν ἐχωρίσθης ἀπὸ τὸν Σίμωνα.
 Ὁ Βαλθάσαρ ἀπήντησε μὲ νεῦμα διαφοροῦμενον.
 — Δέν ἤξεύρω ἂν ζῇ ἢ ἂν ἀπέθανεν, εἶπεν.
 — Τῷ ὄντι!
 — Ὅταν πρὸ τριῶν ἐτῶν ἀπέθανεν ἡ νέα του σύζυγος, Ἰνὲς ἡ Καθαυάλη, ὁ δυστυχὴς ἐκινδύνευσε νὰ παραφρονήσῃ... Καὶ εἶχε δίκαιον, διότι ἡ δόνα Ἰνὲς ἦτον ἄγγελος... Τότε ἀνεχώρησε διὰ τὴν Γαλλίαν... Τὸν συνώδευσα, ἀλλ' ἐπέστρεψα μόνος.
 — Διὰ τί;
 — Ἀδιὰφορον... ἐπέστρεψα μόνος.
 — Πάντοτε τὴν ἐχευμένην, ἀνέκραξεν ὁ Μακαρόνης. Ἀλλὰ πρὸς ἐμὲ εἶναι ἀνωφελές, διότι ἐννοῶ. Ὁ δὲν Σίμων ἐμείνεν εἰς Γαλλίαν, προσφέρων λατρείας θυμίαμα εἰς τὴν ὥραιαν Ἰσαβέλλαν τῆς Νεμούρ Σαβοΐας, ἥτις εἶναι ἤδη βασίλισσα τῆς Πορτογαλλίας.
 — Ποτέ δὲν τὸ ἤκουσα.
 — Ψάλε τα ἄλλους, συμπέθερε!... ὁ Βασκογκέλλος ἡγάπα τὴν βασίλισσαν καὶ ἂν ζῇ, τὴν ἀγαπᾷ ἀκόμη.
 Ὁ προσεκτικώτερος παρατηρητὴς οὔτε μυῶνα δὲν ἤθελεν ἰδῆ κινήσιντα εἰς τὸ πλατὺ πρόσωπον τοῦ Βαλθάσαρ, ὅστις ἀπήντησε μόνον.
 — Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ζῇ ἀκόμη! Κύριε Ἀσκανίε.
 — Ἀμήν! εἶπεν αὐτός· δὲν τὸ ἐμποδίζω... Ἀλλ' ἀς ἐμιλήσωμεν περὶ τῶν ἰδικῶν μας υποθέσεων. Ζῶμεν εἰς καιροὺς, φίλε Βαλθάσαρ, ὅταν τοῦ φυχράματός σου ἄνθρωποι προχωροῦν, ἂν θέλουν, ταχύτατα. Βλέπεις ἐγὼ, ἐγὼ ὅστις σ' ἐμιλῶ, πῶς ἐπροχωρῶσα.
 Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Παταῦς ἐτίναξε τὰ κυματοῦντα πτερὰ τοῦ πλίου του, καὶ ἐψηλάφησεν ἀμελῶς τὴν ἀργυρᾶν παρυρῆν τῆς ζώνης του.

— Ναί, ἐξηκολοούθησε, τώρα διάγω ἀξίως τῆς εὐγενούς μου καταγωγῆς· εἶμαι αὐλικός, καὶ ὁ ἀγαπητὸς κόμης δεικνύει πρὸς ἐμὲ μεγίστην φιλίαν.
 — Ποῖος κόμης; ἐρώτησεν ὁ Βαλθάσαρ.
 — Ὁ μέγας κόμης... Αὐδοβίκος ὁ Σούζας!... εἰς μόνος κόμης ὑπάρχει εἰς τὴν Λισαβῶνα, ὡς ὑπάρχει εἰς μοναχὸς μόνος. Λοιπὸν, ἀδελφοῦλι, πρέπει ν' ἀκολουθήσῃς τὸ παράδειγμά μου, καὶ πρὸ ἐνός ἔτους θὰ φορέσῃς ξίφος μὲ χρυσὴν λαβὴν καὶ ἐπικροκὸν ἐπενδύτην, καθὼς καὶ ἐγώ.
 — Καὶ πῶς κατορθώσατε νὰ κερδίσητε ὅλ' αὐτά;
 — Ὑπηρείτησα τὸν ἑνα, ἔπειτα τὸν ἄλλον, πολυλάνκις ὅλους μαζῇ. Δέν ἐννοεῖς; ἄκουσε νὰ σ' ἐξηγήσω. Τώρα ὅλοι πλέκουν συνωμοσίας εἰς τὴν Λισαβῶνα. Ἀστοί, ἱερεῖς, καὶ εὐγενεῖς, ὅλοι διασκηδάζουν κατὰ τὸν αἰῶνα τρόπον αὐτόν. Μέτρα εἰς τὰ δάκτυλά σου. Ὑπάρχει τὸ κόμμα τοῦ βασιλόπαιδος, τὸ κόμμα τῆς βασιλίσσης, τὸ κόμμα τοῦ κόμητος, τὸ κόμμα τῆς Ἀγγλίας, τὸ κόμμα τῆς Ἰσπανίας.
 — Πέντε κόμματα, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ. Ἀλλὰ, κύριε, λησμονεῖτε τὸ ἕκτον.
 — Ποῖον ἕκτον, ἠρώτησεν ὁ Παταῦς ἐκθαμβός.
 — Τὸ κόμμα τοῦ δὲν Ἀλφόνσου τῆς Βραγαντίας, Βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας.
 Ὁ Μακαρόνης ἐξεκαρδίσθη.
 — Εἶναι πρέδηλον, εἶπε, φίλε μου, ὅτι ἀπὸ μακρὰν ἔρχεται. Τὸ κόμμα τοῦ βασιλέως!... Ἀστεία ιδέα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ θὰ γελάσῃ πολὺ ὁ Κόμης, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ θὰ γελάσῃ πολὺ ὁ Κόμης μου αὔριον ὅταν τῷ τὴν διηγῇθῶ εἰς τὴν πρωϊνὴν του ὑποδοχὴν... Ἀς ἐξακολουθῶμεν. Τὸ κόμμα τῆς βασιλίσσης εἶναι πολυάνθρωπον, καὶ σύγκειται ἀπὸ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν εὐγενῶν, διότι ἡ βασίλισσα εἶναι ὡραία, καὶ εἰς εὐγενεῖς κοῦροι... Τὸ κόμμα τοῦ βασιλόπαιδος εἶναι ἀσθενές, ἀλλὰ τινὲς λέγουσιν ὅτι δύναται εἰς περιστάσιν τινα νὰ συμμιχθῇ μὲ τὸ τῆς βασιλίσσης, καὶ τότε γίνεται λόγος ἄξιον. Τὸ κόμμα τοῦ Καστελμελχώρα σύγκειται ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν εἶναι ἀξιοτίμους κόμμη. Εἰς τὴν διάθεσίν του ἔχει τὰ δημόσια εἰσοδήματα... Τὸ Ἀγγλικὸν κόμμα σύγκειται ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὅχλων εἶναι ὡραῖον κόμμα· ὁ Λόρδος Ῥιχάρδος δὲν φειδωλεύεται πολὺ τῆς λίρας... Τέλος τὸ Ἰσπανικὸν κόμμα σύγκειται ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἀπὸ τοὺς βασιλικούς περιπόλους, καὶ δὲν εἶναι διόλου εὐκαταφρόνητον, διότι τὰ δουβλόνια τῆς Μαδρίτης εἶναι εὐσημα, μέγала καὶ πρόσθερα.
 — Ὡστε, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ, ὑπηρετεῖτε τρεῖς κυρίως συγχρόνως.
 — Τρεῖς εἶναι ὀλίγοι, τ' ἐμολογῶ, ἀπήντησεν ὁ Μακαρόνης. Ἀλλὰ τῆς βασιλίσσης καὶ τοῦ βασιλόπαιδος τὸ ἰδιαίτερον ταμεῖον δὲν περιέχει οὐδὲ ἓν δουβλόνιον.
 — Καὶ ἂν, — κατὰ τύχην, — μὲ ἤρχετο νὰ καταγγείλω αὐτοὺς σας τοὺς λόγους εἰς τὸν Λόρδον;
 — Ἡθελᾷς μόνον, φίλτατε, μὲ προλάβει, ἀπεκρίθη ὁ Ἀσκάνιος χωρὶς δίσλου, νὰ ταραχθῇ. Ἐρχόμεν ἐδῶ διὰ νὰ πωλήσω εἰς τὸν ἐξοχώτατον τὰ δύο ἄλλα κόμματα, τὰ ἔχοντα τὴν τιμὴν τοῦ νὰ μὲ καταριθμῶσι μετὰ τῶν ὁπαδῶν των... Πίστευσέ με, μὲ ἠπάτησας ἅπασι, μὴ δοκιμάζης καὶ ἐκ δευτέρου.
 — Ἀπαγε! ἀπεκρίθη ὁ Βαλθάσαρ ἠττειζόμεν.
 — Οἱ ἀστεῖμοί σου, ἄνθρωπε, εἶναι πένθημοι. Ἀλλ' ἀδιάρκρον σὲ χρειάζομαι... Θέλεις νὰ μοὶ χορηγήτῃς τὴν σύμπραξίν σου;
 — Ὁχι.

— Θέλεις νὰ μοι τὴν πωλήσης;

— Ναί. . . ἐκτὸς ἀνὸ Βασιτογκέλλος ἐπέστρεψε καὶ ἀπῆλτε τὴν βοήθειάν μου, καὶ καθ' ὅσον ἡ σύμπραξις αὕτη δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὰ πρὸς τὸν Λόρδον καθήκοντά μου.

— Ἔστω. Ὡς πρὸς τὸν Βασιτογκέλλον, καταθέτω τὴν ὑπέληψίν μου ἐπὶ τοῦ τάφου του. Περὶ δὲ τοῦ Λόρδου, ἀντὶ νὰ τὸν βλάψω, προτιθεμαι μάλιστα νὰ καλέσω ὑπὸ τὴν στέγην του τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν.

Καὶ ταῦτα λέγων, ἔστριψεν ὁ Ἀσκάνιος τὸν μύστακά του, ἔδωκεν εἰς τοὺς βραχιονιάς του θέσιν στρογγύλην, ἐταλάντευσε τὸ σῶμά του ἐφ' ἑνὸς ποδὸς, καὶ οἱ τοῦ προσώπου του χαρακτηριστὲς συνεστάλησαν ἐπὶ τὸ αἰσθηματικώτερον.

— Ὡς τρισευδαῖμον Βαλθάσαρ, εἶπε, σὺ ὅστις ἀναπνέεις τὸν αὐτὸν ἀέρα μ' ἐκείνην, δὲν μ' ἐννοεῖς;

— Ὁχι, εἶπεν αὐθις ὁ Βαλθάσαρ.

— Μακρὰν οἱ ψυχροὶ πολιτικὸι ὑπολογισμοί! ἀνέκραξεν ἐξαπτόμενος ὁ Μακκάρνης. Ἀς ἀφήσωμεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὰς ἡνίας τοῦ κράτους, καὶ ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ γλυκυτάτου ἐκείνου αἰσθηματος, τοῦ τέρποντος τοῦς Ἀθανάτους εἰς τὰς Ὀλυμπίας μονάς των. . .

— Ἐννοῶ, ἐπανελάθεν ὁ Βαλθάσαρ. Ἀγαπάτε τὴν ὑπέρεικτον τῆς Μίσε Φασαύης.

— Ἀπαγε! ν' ἀγαπῶ ὑπέρεικτον. . . ἐγώ! Οἱ ἔνδοξοι Μακκάρνοι, οἱ ἀποθανόντες ἐν Παλαιστίνῃ κατὰ τοὺς ἱπποτικὸς τῶν σταυροφοριῶν χρόνους, ἤθελον οἷζε: ἐντὸς τῶν τάφων των! . . . Ἐν τοῦτοις ὑπάρχει ἀληθὲς τι εἰς τοὺς λόγους σου. . . Ἀγαπῶ. . . ἀκούεις; ἀγαπῶ.

— Ἀκούω.

— Ἐγὼ, ὁ ἀδάμαστος Ἀσκάνιος· ἐγὼ, σὺ ἡ καρδιά ἐφάνετο μὲ τριπλοῦν τεθωρακισμένη χαλκὸν, ἠεθάνθη τὴν δύναμιν τῆς φρενέρας τοῦ πονηροῦ παιδίου, καὶ. . . ἐν βραχυλογίᾳ, ἀδελφε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μακκάρνης διὰ μιᾶς πρᾶνθεις, σκοπὸν ἔχω νὰ νομφεῖθῃ.

— Ἀξιόπεινος ἰδέα εἶναι, κύριε Ἀσκάνιε.

— Καὶ ἀπέβλεψα πρὸς τὴν Κυρίαν Ἀραβέλλαν Φαταύνην.

— Τὴν θυγατέρα τοῦ Μυλόρδου;

— Τὴν θελτικωτάτην θυγατέρα τοῦ Μυλόρδου.

— Ὁ Βαλθάσαρ ἐμειδίσεν ἀκουσίως.

— Ἐξαιρέτον ζεῦγος! εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

— Λοιπὸν! εἶπεν ὁ Ἀσκάνιος.

— Λοιπὸν! ἐπανελάθεν ὁ Βαλθάσαρ.

— Τί σοι φαίνεται;

— Τίποτε.

— Ἡ σιωπὴ σου εἶναι εὐγλωττος. . . Μ' ἐγκρίνεις, καὶ συγκατανεύεις νὰ μὲ ὑπηρετήσης;

— Τί πρέπει νὰ πράξω;

— Σιωπὴ! ἀνέκραξεν ὁ Παταύς, καὶ ἐγερθεὶς περιήλθε κύκλῳ τὸν θάλαμον ἀκροποδητῇ, διὰ νὰ πληροσφορηθῇ ὅτι αἱ θύραι ἦσαν ῥαίσι κλεισταί, καὶ ὅτι δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ ὡτακουστοῦ ἀδικησίαν.

Ἐκπληρώσας δὲ τὸ πρῶτον τοῦτο καθήκον εὐγενοῦς ἐραστοῦ, ἐπανήλθε πρὸς τὸν Βαλθάσαρ, καὶ ἔστρεψεν ἀπὸ τὸν κῆλον του γραμματίον κομψῶς ἐπτυγμένον, καὶ δεδεμένον μὲ κλωστὴν μεταξωτὴν καὶ ῥοδόχρουν. Πρὶν δὲ τὸ δώσει εἰς τὸν Βαλθάσαρ, τὸ ἐφίλησεν ἐκπνέων.

— Φίλε, τῷ εἶπε, σοὶ παρὰδίδω τῆς ζωῆς μου τὴν εὐτυχίαν.

— Εἰς καλὰς χεῖρας εὐρίσκεται, κύριε Ἀσκάνιε, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ.

Καὶ λαβὼν τὴν ἐρωτικὴν ἐπιστολήν, τὴν ἔκρυσεν. Ἀλλὰ μεταμελούμενος μετ' ὀλίγον,

— Ἰσως, ἐπρόσθεσε, θέλετε νὰ δοθῇ ἀμέσως;

— Ἐν τῷ ἅμα! . . . Ἡ ἰδέα αὕτη σὲ τιμᾷ, Βαλθάσαρ· καὶ ἔσω ἡσυχας, δὲν εὐηργέτησας ἀγνώμονα.

Τότε ὁ Βαλθάσαρ ἐξήλθε διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐρωτικὴν ἐντολήν του.

Ἀλλὰ μόλις ἔστρεψε τὴν βράχιν, καὶ ὁ Μακκάρνης ὥρμησεν εὐθὺς πρὸς τὴν θύραν τοῦ γραφείου τοῦ Λόρδου Φανσαύου. Καὶ πρῶτον μὲν ἐκώλλησε τὸ εὖς του εἰς τὸ κλεῖθρον, ἀλλὰ μὴ ἀκούων τίποτε, μετέβαλε σχεδόν, καὶ ἐφῆρμωσεν εἰς τὴν ὀπὴν τὸν ὀφθαλμὸν του ἀντὶ τοῦ αὐτίου του.

— Ὁ μοναχός! εἶπε καθ' ἑαυτὸν — ναί, εἶναι τῷ ὄντι ὁ μοναχός! . . . Καὶ πάντοτε τὴν καλύπτραν καταβίβασμένην! Ἀδύνατον νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπόν του. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχῃ ἰσχυροὺς λόγους διὰ νὰ κρύπτηται.

Ἐγερθεὶς δὲ ἐσταύρωσε τοὺς βράχιονιάς του. Τὸ μέτωπόν του συνεπτύχθη, καὶ συνωρυστο ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον, καὶ ὅλοι τοῦ προσώπου του οἱ χαρακτηριστὲς ἐξέφραζον τὸν ἐσωτερικὸν ἀγῶνα ἀνθρώπου τείνοντος τὸ πνεῦμά του πρὸς λύσιν αἰνίγματος.

— Ὑπὸ πᾶν μυστήριον, ἐπανελάβε, καθεύδουσι πάντοτε χρήματα. . . χρήματα διὰ τὸν ἀνακαλύπτοντα. . . ἐνίστε καὶ κἀνὲν μαχαίρωμα. Ἀλλ' ἀδιάφορον! Πρέπει ν' ἀνακαλύψω τοῦ ὁσίου τούτου πατρὸς τὸ μυστήριον.

Καὶ προσήλωσε πάλιν τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὸ κλεῖθρον.

— Παράδοξον! Δὲν ἀποκαλύπτεται οὔτε ἐμπρὸς τοῦ Μυλόρδου! ὁ ἄνθρωπος οὗτος κινεῖ εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τὴν περιέργειάν μου. Δέκα δουβλώνια ἔδωκα ἂν μ' ἐδίδοτο νὰ ὑψώσω διὰ μίαν στιγμὴν αὐτὸ τὸ αἰώνιον προσωπεῖόν του. . . Πανταχοῦ τὸν εὐρίσχω ἐμπρὸς μου, εἰς τοῦ βασιλείως, εἰς τοῦ Βασιλοπάιδος. . . ἀκόμη καὶ εἰς αὐτοῦ τοῦ κόμητος, . . . εἰς τοῦ μυλόρδου ἀκόμη! ὦ! ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἐπήδησε! Νὰ ἔχῃ τόσον σχέσιν μετ' ἀνθρώπων ἀνηκόντων εἰς ἀντίπαλα κόμματα, πρέπει νὰ ἔχῃ συμφέρον τι. . . Μήπως εἶναι ἀντιζήλος μου;

Ἐνῷ δὲ ἀπεσύρετο, ἤκουσε κρότον ὡς ἀργυρίου εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον, καὶ ἔσπευσε καὶ ἐκ τρίτου νὰ προσηλώσῃ τὸν περιέργων ὀφθαλμὸν του εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλεῖθρου.

— Χρυσίον! ἀνέκραξε, συσφίγγων τὰς δύο χεῖρας του συναλλήλως.

Τῷ ὄντι ὁ Ἀγγλος εἶχεν ἀνοίξει ἀντικρυ τῆς θύρας κιβώτιον, καὶ βυθίσας εἰς αὐτὸ πολλάκις τὴν χεῖρα, τὴν ἐξήγαγε πάντοτε πλήρη μεγάλων χρυσῶν νομισμάτων. Καὶ ὁ μὲν μοναχὸς ἴστατο ἀκίνητος, ὁ δὲ Κύριος Πρίχαρδος Φανσαύος ἀρ' οὐ ἤντησεν ἱκανὴν ποσότητα, τὴν ἐμέτρησε μόνος του, καὶ ἐγκλείσας αὐτὴν εἰς μέγα καὶ πλοῦσιον βαλάντιον, τὴν παρέδωκεν εἰς τὸν Μοναχὸν, κλίνων τὸ σῶμα.

— Ἀκόμη καὶ τὸν χαιρετᾷ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μακκάρνης ἀγανακτῶν. Τίς οἶδεν; Ἰσως τῷ λέγει:

— Ἡ πανοσιότης Σας μ' εὐεργετῇ ἀπαλλάττουσά με ἀπὸ τὰς βαραίας γυνείας μου, καὶ τῇ ὑπερευγνομῶν ἐκ βάθους καρδιάς.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Λόρδος Πρίχαρδος καὶ ὁ Μοναχὸς ἐπροχώρησαν πρὸς τὴν θύραν, καὶ μόλις ἐπρόσθεσαν ὁ Παταύς ν' ἀποσυρθῇ μετὰ βίας μεγίστης.

Ἡ θύρα ἤνοιχθη.

— Ὑπερευχαριστῶ τὴν ὑμετέραν πανοσιότητα, εἶπεν ὁ Κύριος Ῥιχάρδος Φανσαῦος, καὶ παρακαλῶ νὰ δεχθῇ τὴν ἐκφρασιν τῆς εὐκρινούς μου εὐγνωμοσύνης.

— Αὐριον λοιπὸν, εἶπεν ὁ Μοναχός.

— Ὅταν ἐρίξῃ ἡ ὑμετέρα πανοσιότης . . . Εἰρὴ πρόθυμος εἰς τὰς διαταγὰς τῆς.

Τότε ἐξῆλθεν ὁ μοναχός, ὁ δὲ Λόρδος ἔτριβε τὰς χεῖράς του ὡς λίαν ἠδύχαριστημένος. Ὁ δὲ καλὸς ἱππότης τοῦ Παταυίου ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν.

— Τῷ ἔδωσε τοῦλάχιστον πεντακοσίας γινέας, ἐσυλλογίσθη . . . καὶ τὸν εὐχαριστεῖ!

Β'.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Λόρδου Φανσαῦου.

Ὁ Λόρδος Ῥιχάρδος Φανσαῦος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ γραφεῖόν του χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸν Παταῦν, ὅστις συνέστελλεν ὅσον ἐδύνάτο εἰς μίαν γωνίαν τὸ σῶμά του, διὰ νὰ μὴ φαίνεται.

— Φαίνεται πολὺ εὐθυμος, εἶπεν ὁ Μακαρόνης καθ' ἑαυτόν. Εἶναι προφανές ὅτι ἐδῶ ἐξυφανίνεται βραδιουργία τις, καὶ ὅτι δὲν τὴν γνωρίζω ἐγώ . . . Σχηματίζεται ἴσως ἄλλο ἔκτον κόμμα;

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐφάνη ὁ Βαλθάσαρ ἐπανερχόμενος.

— Λοιπὸν! ἀνέκραξε μετὰ σπουδῆς ὁ Παταῦος.

— Ἐδῶσα τὸ γράμμα.

— Καὶ κατεδέχθη; . . .

— Ἀναμφιβόλως.

— Πῶς! ἡ ἀξιέραστος Ἀραβέλλα ἀνέγνω τοὺς χαρακτῆρας οὓς ἐχάραξεν ἡ χεὶρ τοῦ εὐτελεστάτου τῆς δούλου;

— Καὶ ἀκόμη καλλήτερα.

— Τί ἀκούω! ἀνέκραξεν ὁ Μακαρόνης ἀποκαλύπτων τὴν κεφαλὴν του νὰ ἐλπίσω εὐδαιμονίαν; . . . Καταδέχθη καὶ νὰ μὲ ἀποκριθῇ;

— Ἀκόμη καλλήτερα, ἀπεκρίθη ὁ Βαλθάσαρ.

Ὁ καλὸς ἱππότης τοῦ Παταυίου ἔλαβε θέσιν θεατρικὴν.

— Βαλθάσαρ, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ, ὁμίλει τάχως, ἢ ἡ καρδιά μου θὰ διαβράγῃ.

— Ἡ Μίς Ἀραβέλλα σὰς ἐπιτρέπει συνέντευξιν, κύριε Ἀσκάνιε.

— Συνέντευξιν! ὦ ἐπιγείου παραδείσου χαρά! ὦ οὐρανία εὐδαιμονία! . . . Ποῦ; πότε; λέγε, ὁμίλει.

— Αὐριον τὸ ἑσπέρας, εἰς τὸν κήπον, καὶ ἰδοὺ ἡ κλεῖς τῆς φραγῆς.

— Δὲν εἶναι ὄναρ; . . . Φαίνεται τῷ ὄντι ἀληθές ὅτι θὰ λάβω ἀποκατάστασιν! ἀνέκραξεν ὁ Μακαρόνης, ἀρπάζων τὴν κλεῖδα.

— Ἀλλὰ διακρίνεις, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ.

— Ἀφῶνος ὡς ὁ τάφος, ἀπεκρίθη ὁ Ἀσκάνιος, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Ἐπειτα δ' ἐπρόσθεσε μὲ πολλὴν ψυχρότητα.

— Βαλθάσαρ ἀδελφέ, δὲν ἔχω πρὸς τὸ παρὸν χρήματα. Κηρύττομαι ὅμως χρεώστης σου διὰ πενήτηκοντα φλωρία (1). Τώρα μίαν λέξιν ἀκόμη περὶ ἐνός ἄλλου ἀντικειμένου. Ὁ Μοναχὸς ἀνεχώρησε.

(1) Ὁ συγγραφεὺς λέγει: «Ρεάλια καὶ μεταχειρίζεται εἰς δὸν τὸ διήγημα τοῦτο Ἰσπανικὰ νομίσματα, μείναντα εὐχρηστοῦ ἐν Πορτογαλίᾳ καὶ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν Ἰωάννου τοῦ Δ' εἰς τὸν θρόνον».

— Πολλὰ καλὰ. Πηγαίνω ν' ἀναγγεῖλω τὴν εὐγενεϊάν σας.

— Μὴ βιάζῃσαι . . . Αὐτὸς ὁ Μοναχός, Βαλθάσαρ, κινεῖ πολὺ τὴν περιέργειάν μου. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μάθῃς τίς εἶναι;

— Ἴσως.

— Καὶ διατὶ ἔρχεται εἰς τὸν Λόρδον, ἐξηκολούθησεν ὁ Μακαρόνης.

— Δὲν εἶναι ἀδύνατον.

— Θὰ σὲ ἀνταμείψω βασιλικῶς, Βαλθάσαρ. Ἡ-ξεῦρε τοῦτο! καὶ τώρα ἀναγγεῖλέ με.

Ὁ Λόρδος Φανσαῦος ἦν γέρον μικρόσωμος, ὡ-χρὸς τὸ πρόσωπον, χωρὶς ἐκφρασιν φυσιογνωμίας, καὶ σχε-δὸν χωρὶς φυσιογνωμίαν. Ἀρεαὶ καὶ σχεδὸν λευκαὶ τρίχες ἐσκίαζον τὸ μετὰφρενὸν του, ἔμεινε δὲ φαλα-κρόν τὸ ὑπερμέτρως ὕψηλόν, στενὸν δὲ καὶ ὀπισθο-κλινὲς μέτωπόν του. Τὸ γένειόν του, ἐπιμελῶς καὶ δξυγωνίως κατατετηγμένον, κατὰ τὸν τότε ἐπικρα-τοῦντα τρόπον, εἶχεν ὡς καὶ ὁ ἐστριμμένος μύσταξ του χρῶμα φλογερὸν καὶ πυρρὸν. Ὁ πώγων του ἦν δξυς, τὰ δὲ χεῖλη του λεπτὰ καὶ ὠχρὰ, καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ στόματος ἀπόστασις τῆς ρίνος του ἦν μεγίστη καὶ δυσανάλογος πρὸς τοῦ προσώπου του τὸ περίγραμ-μα. Οἱ δὲ μικροὶ καὶ λευκοφαῖοι ὀφθαλμοὶ του, μυωπιά-ζοντες, καὶ συνήθως ἡμίκλειστοι ὄντες, ἐτέξευον ἐκ τῆς βαθυκοίλου κόγχης αὐτῶν βλέμματα ἀφέλειαν ἐπιτη-δεύμενα, καὶ δὲν ἐπεσοιχίζοντο ἀπὸ ὁρατὰς ὀφρύας.

Τὸν δὲ σύνδεσμον τῶν χαρακτῆρων τούτων ἀπῆρτιζεν ἡ ρίς, ἐμπεπηγμένη ὀρθῇ καὶ κάθετος ἐπὶ τοῦ ἀνω-τέρου χεῖλους. Ἡ αὐτόχρομα βρετανικὴ αὕτη ρίς, ἦν συγχρόνως ἀληθὴς ρίς διπλωμάτου. Ἄν ὁ ὀφθαλμὸς ἐμειδία, ἂν τὸ στόμα συνεστέλλετο, ἂν τὴν πελιδ-νὴν τῶν παρειῶν ὠχρότητα μετέβαλλεν ἢ ἡ ὀργὴ ἢ ἡ ἀγαλλίασις εἰς κινναβάρους ἔρευθος, ἢ ρίς ἔμεινεν ἀκίνητος πάντοτε καὶ λευκὴ, ὡς μέλος νεκρὸν μὲν ἄλλ' ἐντελὸς διατετηγμένον. Ὑπάρχουσι ρίνες ἀνα-τόμικοι, αἵτινες ἐνίοτε φαίνονται ὑποφρίσσειν καὶ ἀκρι-πτυσσόμεναι, οὕτως ὥστε προδίδουσι τοῦ ἰδιοκτῆτου τῶν τὰς μυστικὰς διανοίας. Ἀλλὰ τοιαύτη δὲν ἦν ἡ τοῦ Λόρδου Ῥιχάρδου. Ἄν τὴν ἐκέντας δὲν συνεκινεῖτο, ἂν τὴν συνέτριβες δὲν ἐκοκκίνιζεν.

Ἀληθὲς ὅμως εἶναι ὅτι καὶ ὁ Λόρδος Ῥιχάρδος τὴν εἶχεν εἰς μεγίστην ὑπόληψιν, καὶ τοῦτο θέλει ἐννοῇσαι εὐχλόως ἕκαστος ὅταν μάθῃ ὅτι ὁ ῥηθεὶς Λόρδος τὴν ἠγόρασε τρεῖς γινέας ἀπὸ χειρουργοῦ τινὰ τοῦ Βοράκου, πόλεως τῆς γενετῆς του. Ἡ ρίς αὕτη ἦν χαρτίνη ἐπάργυρος, καὶ τόσον ἐντελῶς κατεσκευασμέ-νη, ὥστε ὁ Φανσαῦος ἔχαιρε πάντοτε ὅτι ἀπώλεσε ἐκείνην ἣν ἡ φύσις τῷ ἐπέβαλεν ἐξ ἀρχῆς.

Τὸ λοιπὸν σῶμα τοῦ Λόρδου Ῥιχάρδου συνῆδε πρὸς τὸ τοιοῦτον πρόσωπον. Καμπύλη ἐκρίνετο ἡ ράχις του μόνον ἀπὸ τοὺς δυσμενεῖς πρὸς αὐτόν, καὶ ὅτι ἐχώλεινεν ἔλεγον μόνον ὅσοι δὲν ἐθαμ-βοῦντο ἀπὸ τὴν τενίαν τοῦ καλτιοδέτου, ἥτις πε-ριεζῶνυε τὴν ἐπίτομόν του γαστροκνημίαν.

Οἱ Ἀγγλοὶ εἰσὶ συνήθως ἄνδρες εὐμορφοί, ἔχον-τες ὠραῖον σωματικὸν σχηματισμόν, καὶ ὅμως γε-ροῦνται τῆς χάριτος ἥτις ἀρέσκει, καὶ ἡ φυσιογνω-μία των ἔχει τι ἀντιπαθές, λυποῦν συγχρόνως καὶ ἀπάρεσκον. Ὑπὸ τὸν λαμπρὸν χρωματισμόν των παρειῶν των, ὑπὸ τὸν ἀχρωματιστὸν χνοῦν τοῦ γε-νείου των, ὑποφαίνεται ὁ συμπαθὴς καὶ ξηρὸς των ἐγωϊσμός, τῆς φύσεώς των ὁ πρῶτιστος χαρακτήρ. Ποτὲ ὁ Ἄδων Ζουάν δὲν συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ ἐν-οικήσῃ τὴν αἰωνίως ἀνανεομένην ψυχὴν του εἰς σῶμα βρετανικόν, ἀλλὰ, διὰ νὰ δολέσκη, δανεῖζεται βρεμ-

δωδεκα γερμανοῦ χαρακτήρα, σεσημασμένους μὲ τὴν ἀνεξίτηλον σφραγίδα τῆς εἰμαρμένης, θανεῖσκει ζωή-
ρὸν καὶ περιπαθεῖς Ἰταλοῦ πρόσωπον, ἢ φλογερὸν
βλέμμα, σπινθηροβολοῦν ὑπὸ τὸ ἡλιοειδές τοῦ Ἰσπα-
νίου μέτωπον, ἢ καὶ εἰλικρινές καὶ εὐφυές τοῦ κα-
λῶς ἀνατεθραμμένου Γάλλου μεδίαμα. Διότι ἂν ἐνε-
δύετο δέρμα Ἀγγλου, ἐνδὲ τῶν κηροπλάστων ἐκεί-
νων Ἀγγλων, οἵτινες ἐπὶ σώματος τοῦ Βελθεδερίου
Ἀπὸλλωνος φέρουσι κεφαλὴν ναννίου, ὁ Δὸν Ζουὰν
ἤθελε τονθορίζει διὰ τῆς βίβδος τὸ σὲ ἀγαπῶ, καὶ
ἀποθάνει ἱκετικὸς ἢ ὑποχονδριακός, πρὶν νικήσῃ
τὴν αὐστηρότητα ἀειπαρένους τινὸς παρήλικος.

Ἄλλ' ἂν ὅτε εἶναι ὥραιος ὁ Ἀγγλος δὲν εἶναι
ἐλκυστικὸς, ὅτε εἶναι ἀσχημος, εἶναι ἀποτρό-
πικος. Τὸ δύσκαμπτον τοῦ σώματός του φαίνεται
τότε κωμικὸν καὶ παράδοξον· ἑκαστὸν του κίνημα
νέαν δίδει γέλωτος ἀφορμὴν. Ὡστε καὶ ὅταν ἀκόμη
σήμερον εἰς τὰς ἐδούς καὶ εἰς τοὺς περιπάτους μας
τὰ παιδιά τοῦ ὄχλου ἀπαντῶσιν ἀλλόκοτόν τινα μορ-
φήν, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀχρωματίστον προσωπίδα καὶ πρό-
σωπον ἀποπληκτικοῦ, ἀνακράζουσιν ἐν τῇ ἀπηγῇ ἀφε-
λείων.

— Μυλιόδος! Μυλιόδος!

— Ὁ Λόρδος Φανσαῦος δὲν ἀπέφυγε τὸ προνόμιον
τοῦτο τοῦ ἔθνους του, διότι ἡ θέα τοῦ ἐνέπνευε δυσπιστίαν
ἐνταυτῷ καὶ ἀπέχθειαν, καὶ ὑπὸ τὸ ἄχαρι μεδίαμά του
ὑπεννοεῖτο τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ὑπόκρισις, εἰς χρονικὴν ἀ-
ποσκληρυνθέντα ἀσθένειαν· ὥστε τὸ ἀρελέστερον, τὸ
πλέον ἀκακὸν πνεῦμα εἶχε πολλοῦ ἀνάγκην καιροῦ, πρὶν
οἰκειωθῇ πρὸς τὴν ἐκφρασιν τοῦ δολεροῦ βλέμματός
του. Ἀλλὰ τῆς Ἀγγλικῆς πολιτικῆς τὸ αἰώνιον, τὸ
θεμελιώδες, τὸ μόνον ἀξίωμα κατὰ βάθος σπουδά-
σας, ἦν διπλωμάτης ἐκ τῶν οὐκ εὐκαταφρονήτων, καὶ
ἦν πολὺς παρὰ τῷ Βυκιναμῷ, ὅστις ἦν τοῦ Στευ-
αρτίδου ὁ εὐνοούμενος ὑπουργός.

Διότι ὁ ἀγαθὸς διπλωμάτης, κατὰ τὴν ἀγγλικὴν τῆς
λέξεως σημασίαν, οὐδὲ καὶ ἔχει ἀνάγκην νὰ ἀπορᾷ
πρὸς τὸ εὐσχημον. Οἱ ἀπ' αἰῶνος ἀπεσκληρυνμένοι ἀ-
διαφοροῦσι καὶ διὰ τὸ πρόσχημα αὐτὸ τῆς εὐθύτητος.
Κατάκτησις, ἀρπαγὴ καὶ κέρδος παντὶ, ὁποῖο δὴποτε
τρόπῳ ὁ τοιαύτην ἀρχὴν πρεσβεύων, καὶ εἰς τὰ
ταμεία του σωροὺς ἔχων ἐστιβασμένους φλωρίων,
φρονεῖ ἑαυτὸν πάσης ἄλλης θεωρίας ἀνώτερον (*).

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσηγγέλη ὁ καλὸς ἱππότης τοῦ
Παταυίου, ὁ Φανσαῦος ἔγραψεν ἐπιστολήν. Νέυσας
δὲ εἰς αὐτὸν εἰσελθόντα, καὶ ἔχῃ ὑπομονὴν, ἐξηκο-
λούθησε τὴν ἐργασίαν του.

Εἰς τὸ σχῆμα τοῦτο ἀπεκρίθη ὁ Μακαρόνης δι' ὑπο-
κλίσεως εἰς αὐτὸν μόνον δυνατῆς καὶ γνωστῆς, καὶ
ἐρρίφθη εἰς ἓνα σκίμποδα μὲ πολλὴν ἄνεσιν, καὶ
ὥς ἀληθὴς μαθητὴς τοῦ Βωφόρτου.

— Ἐξακολούθησθε, εἶπε, Μιλόρδε, ἐξακολούθη-
σατε. Μεταξὺ μας εἶναι περιττὸν νὰ στενοχωρῆσθε.

Ἦθελα περαχθῇ ἂν ἔδλεπα δι' ἐμὲ νὰ στενοχωρῆσθε.
Ὁ Φανσαῦος ἤγειρε πρὸς αὐτὸν ἡμικλειστους
τοὺς φαιούς ὀφθαλμούς του, καὶ ὕψωσεν ἐπὶ μίαν
στιγμὸν τὸν κάλαμόν του· τὸ δὲ μέτωπόν του συ-
νεστᾶλη ἐλαφρῶς, καὶ βυτίς ἐκφράζουσα περιφρόνη-
σιν ἐχαράχθη ὀπίσθεν τοῦ μύστακός του. Ἀλλ' ὁ
Μακαρόνης ἤρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὰ τρίχαπτα τῆς
χειρίδος του, καὶ ἀπεύθυνε πρὸς τὸν ἐξοχώτατον
μεδίαμα συγκαταβατικώτατον, σημαῖνον περίπου·

— Μεταξὺ φίλων εἶναι περιττὰ τοιαῦτα εὐγένειαι.

— Περιέργος εἶναι ὁ Ουαρμάσιος οὗτος, εἶπε καὶ
ἑαυτὸν ὁ Φανσαῦος, καὶ ἔπειτα ἤρχισε πάλιν νὰ γράφῃ.

Ἀλλὰ γράφων ἐλησμόνησε μετ' ὀλίγον τὴν πα-
ρουσίαν τοῦ Παταυοῦ, καὶ, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς πολ-
λοὺς τῶν βυθιζομένων εἰς σκέψεις, ἤρχισε νὰ ὑπα-
γορεύεται μεγαλοφώνως τὸ γράμμα του. Ὁ Μακαρόνης
ἦν ὀλος ὤτα, ἀλλ' ὅσῃν καὶ ἂν κατέβαλε προσοχήν,
μόλις ἐδυνήθη ἀποσπάσματα τινα φράσεων νὰ ἀκούσῃ,
καὶ ἡ ἐννοία των τῷ ἔμεινεν ἀκατάληπτος. Ἐυνόησε
δὲ μόνον ὅτι ὁ Λόρδος ἡδύχαριστετο τὰ μέγιστα δι' ἣν
ἐλάβανον αἱ ὑποθέσεις διεύθυνσιν, καὶ ἦν πεπει-
σμένος ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἤθελεν ἰδῇ τοὺς σκοπούς
τοῦ εὐδοιμεμένου.

Ὅταν ὁ Φανσαῦος ἐτελείωσε τὴν ἐπιστολήν, ἔ-
κρουσε τὸν κώδωνα, καὶ ὁ Βαλθάσαρ εἰσῆλθε.

— Φέρε, εἶπε, τὸ γράμμα τοῦτο εἰς τὸν Κ. Οὐίλ-
λιάμ, τὸν γραμματέα μου. Ἀφ' οὗ τὸ ἀντιγράψῃ νὰ
μὲ τὸ φέρῃς ὀπίσω...

— Εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, εἶπεν ἔ-
πειτα, στραφεὶς πρὸς τὸν Μακαρόνην.

— Εἰς πολλὰ, Μυλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Παταυός,
πλησιάζας τὸ καθίσμα του πρὸς τὸν Φανσαῦον. —
Δυνάμεθα ἡ Ἐξοχότης σας καὶ ἐγὼ εἰς πολλὰ νὰ
χρησιμοποιῶμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

Ὁ Λόρδος Ῥιχάρδος ἔστρεψε τὸ ὠρολόγιον ἀπὸ τὸν
κόλπον του,

— Βιάζομαι, εἶπε.

— Ἀπαράλλακτα καθὼς καὶ ἐγὼ... Ἀλλ' ἐδῶ
περὶ μικρῶν δὲν πρόκειται. Εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ
ἀκούσητε μετὰ προσοχῆς. Ὀνομάζομαι...

— Σᾶς γνωρίζω, — περιττὸν.

— Ἀνεκτίμητος εὐδαιμονία δι' ἐμὲ ὅτι εἴλκυσα τὴν
προσοχήν τῆς Ὑμετέρας ἐξοχότητος. Ἐλπίζω ὅτι
γνωρίζετε ἐπίσης τὸν Δὸν Λουδοβίκον Βασιτογκέ-
λον Ὑ Σούζαν, κόμητα Καστελμελικώραν;

Ὁ Φανσαῦος ἐκλίνε κατανεύων.

— Εἶναι ἐκ τῶν εὐγενεστέρων τῆς Πορτογαλλίας.
Εἶναι ἰσχυρὸς, καὶ δύναται νὰ γίνῃ ἰσχυρότερος ἐτι,
διότι ἔχει μεγάλα σχέδια.

— Τί μὲ μέλει.

— Σᾶς μέλει, ἐξοχώτατε, διὰ νὰ τὰ ματαιώσητε.
Διότι, βλέπετε, ἡξέστω ἐκ στήθους τὴν πολιτικὴν σας
καὶ τὴν τοῦ ἐνδόξου φίλου μου καὶ προστάτου. Ἐ-
χετε ἀμφότεροι ἓνα κοινὸν ἐχθρὸν, τὴν βασιλίσσαν.
Ἀλλ' ὁ σκοπός σας εἶναι ἀδύνατον νὰ ταυτίζηται.
Διότι ὑμεῖς μὲν, Μυλόρδε, θέλετε ἐπὶ τοῦ θρόνου
τῆς Πορτογαλλίας γάντασμα μόνον Βασιλέως, νευ-
ρόσπαστον ἀντὶ βασιλέως, φερ' εἰπεῖν Ἀλφόνσον τὸν
ς'... Ἐνῷ Λουδοβίκος ὁ Σούζας θέλει...

— Τί θέλει; ἐρώτησε μετὰ σπουδῆς ὁ Φανσαῦος.

— Διὰ νὰ τὸ μάθητε, Μυλόρδε, θὰ δαπανήσητε
χιλίας γινέας.

— Ἡ ποσότης, κύριε Λοχαγέ, εἶναι ὑπέρογγος διὰ
τοιούτου μυστικόν, μυστικὸν κωμωδίας.

— Τὸ ἡξέστω λοιπόν;

— Πρὶν ὕμῶν, ... πρὶν ἴσως αὐτοῦ τοῦ Καστελ-
μελικώρα.

Ὁ Μακαρόνης ἐρρίψε πρὸς τὸν Λόρδον βλέμμα
δίσπιστον, καὶ δεύτερον βλέμμα ἀπελπισίας πρὸς τὸ
ταμεῖον, ὅθεν ὁ Φανσαῦος πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀντλήσει
τὰς γινέας τοῦ μοναχοῦ.

(ἀκολουθεῖ)

(*) Τῶν προτάσεων τούτων ἀφ' ἡν ὀλίγον ἐπὶ τὴν εὐθύνην εἰς
τὸν συγγραφέα Σ: Μ.